

ON ÉREM I ON SOM

Ascensión Parrón (Xon), mestra

A l'any 1976 varen ser convocats els representants de tots els centres d'ensenyança de Balears per tal que triassin els companys que havien de presidir les distintes agrupacions: preescolar, EGB, llicenciats, no docents... Amb gran sorpresa per la meua part, perquè no sabia res dels

assumptes sindicals ni tampoc m'hi havia interessat gens, els meus companys del Col·legi Lluís Vives decidiren que jo havia de ser la seva representant. Quan m'ho varen dir, els vaig fer constar dues coses: primera, la meua completa ignorància; segona, que si em ficava dins aquell embull seria amb la

condició de defensar els drets de tots els treballadors i de l'ensenyança privada en general, i no dels particulars del Col·legi Lluís Vives. Hi estaren d'acord.

Així, d'aquesta manera, un dia em vaig trobar en el teatre sindical entre un bon nombre de gent desconeguda i escoltant les instruccions que ens donava el senyor president per procedir a l'elecció. Jo vaig veure l'assumpte tan brut que vaig aixecar la mà per preguntar:

- Com podem saber qui ens convé elegir, si ni tan sols ens coneixem?
- Ah! Volen vostès una reunió prèvia?

La resposta unànime fou que sí. El dia va quedar fixat; ens reunírem, parlàrem, i, després, votàrem segons els sistema establert. Essent jo professora de pàrvuls, vaig ésser elegida presidenta de l'Agrupació Preeescolar de Balears.

Quan vaig sol·licitar una "reunió", jo no sabia encara on m'havia ficat, perquè des d'aleshores les "reunions" foren innumbrables, enganxant-se unes a les altres com si fossin cireres dins un paner. El panorama de l'ensenyança privada era desolador. Alguns de nosaltres ho vèiem clar i no ens conformàrem. Primer ens reuníem en els locals del Sindicat, més tard en el Col·legi de Llicenciats; a algun bar, en alguna casa particular -com la de Neus Santaner-. La meta era una alternativa per al Sindicato Único de Enseñantes, però les passes prèvies eren inacabables i les dificultats semblaven insuperables. Per tot això, a vegades ens sentíem desanimats, desmoralitzats, cansats de tan de temps perdut en reunions (n'hi va haver algun que va estar a punt de perdre l'al·lota per no poder-la atendre). Record que un dia,

en el Col·legi de Llicenciats, a una reunió érem tan sols dues persones. Com que es tractava de fixar un dia per a la pròxima, ens plantejàrem si convocar-la o bé deixar-ho tot per impossible. Al final, decidírem de convocar-la a cop de telèfon. D'aquesta manera, el fil, que havia estat a punt de rompre's, va poder aguantar i es va anar enfortint. I seguiren els comunicats a la premsa, i les convocatòries als treballadors de l'ensenyança. Primer, en venien pocs; després ja érem més. A poc a poc, ens acostumàvem a discutir les propostes i a resoldre els problemes de manera democràtica.

Ens haguérem de defensar dels atacs dels partits polítics que deien que no teníem futur; de les centrals sindicals que volien engolir-nos; de l'empresariat que volia impedir com fos que els treballadors

**Ens haguérem de defensar
dels atacs dels partits
polítics que deien que no
teníem futur; de les centrals
sindicals que volien
engolir-nos; de l'empresariat
que volia impedir que
passàssim del conformisme
"vertical" al dinamisme i la
operativitat d'un sindicalisme
independent i democràtic**

de l'ensenyança passassin del conformisme "vertical" al dinamisme i la operativitat d'un sindicalisme independent i democràtic.

A la fi, el 27 de gener de 1977, prop de 150 treballadors de l'ensenyança privada es reuniren a Sindicats i acordaren deixar de banda el conveni estatal, que els perjudicava i discriminava, i lluitar junts per un conveni provincial. Entre d'altres decisions, es va acordar l'adquisició d'un local social, conjuntament amb els treballadors de l'ensenyança estatal.

D'aquesta manera arribàrem a Vinyassa, 14. Ara, després de 23 anys, ens trobam a Jaume Ferran, 56. □